

Sukuseuran perustanut sukuhaara, 'Mäk-Ierikän' jälkeläiset

Kukaan elossa olevista sukulaisistani ei ole pystynyt kertomaan kuka esi-isistä oli Mäk-Ierikkä. Sukuhaaraamme on pystytty jäljittämään maanviljelijä **Viktor Paulinpoika Silventoiseen** (Mikkolanniemeltä n:o 2) syntynyt 1773 ja kuollut 17.3.1835. Tätä aiemmat Parikkalan kirkonkirjat ovat tuhoutuneet tulipalossa. Tarinan mukaan suvulla oli iso talo Mikkolanniemellä Pyhämäellä ja siitä ilmeisesti kutsumanimi Mäk-Ierikkä. Aluksi sukuseura oli vain Mikkolanniemellä asuneen Mäk-Ierikän suvusta polveutuvien Silventoisten seura, mutta on myöhemmin laajennettu kattamaan kaikki Silventoiset ja Silvennoiset.

Edellä mainitun Viktor Paulinpojan vanhin poika oli **Jöran (Yrjö) Viktorinpoika Silventoinen**, syntynyt 12.2.1804 ja kuollut 9.8.1889. Yrjö oli naimisissa kahdesti, ensin Susanna os. Kuikan kanssa ja hänen kuoltua Maria os. Silventoisen kanssa. Ensimmäisestä avioliitosta oli 6 lasta ja toisesta Marian kanssa 2 poikaa, **Olli s. 8.12.1862 ja Matti s. 5.1. 1868.**

Ollilla oli 6 lasta Anna-Liisa os. Löppösen kanssa. Heistä vanhin, tytär **Helmi Maria Eskelinen os. Silventoinen s. 22.10.1894 oli primus motor sukuseuran perustamisessa.** Lapsista neljäs, **Yrjö Viktor s. 8.11.1902** oli isoisäni.

Olli ja Matti perheen nuorimpina poikina lähtivät hankkimaan elantoaan maailmalta. Matti lähti Pietariin nuohoojamestariksi vuosisadan alkupuolella, mutta ainakin vanhimmat lapset ehtivät syntyä Suomessa. Olli oli töissä Valtion Rautateillä ja toimi Pietariin kulkevilla junissa lämmittäjänä ja konduktöörinä. Vaimo Anna-Liisa asui Parikkalassa lastensa kanssa.

Venäjän vallankumouksen alla Matin perhe mietti jäädäkö Venäjälle vai palata Suomeen. Vanhemmat olisivat halunneet lähteä Suomeen, mutta lapset halusivat jäädä Venäjälle. Suomesta ei kuulunut hyviä uutisia tuohon aikaan, oli köyhää ja nälkää. Lisäksi lasten opinnot olivat kesken, joten he kaikki päättivät jäädä Pietariin. Vallankumous oli vireillä ja sen myötä ihmiset uskoivat olojen vielä paranevan Venäjällä.

Kun maa syöksyi vallankumoukseen täydellä ryminällä Matin perheen lisäksi myös Olli oli Pietarissa, samoin hänen tyttärensä Helmi oli töissä Pietarin Suomen asemalla lipunmyyjänä. Matin perhe oli päättänyt jäädä Venäjälle, mutta rajojen sulkeutuessa myös Olli jäi Venäjälle. Helmi tuli rajojen sulkeuduttua oman kertomuksensa mukaan uimalla Rajajoen yli Suomen puolelle. Miksi Olli jäi Venäjälle, olosuhteiden pakosta vai tarkoituksella, sitä emme tiedä. Hänellä oli kuitenkin perhe ja lapset (tosin vanhimmat jo aikuisia) Suomessa.

Neuvostoliiton syntymän aikaan yhteys sukulaisiin siellä katkesi emmekä kuulleet heistä mitään yli 40 vuoteen. Tässä välissä olivat myös sodat. Muistan kuinka sodassa ollut isoisäni, Yrjö, kertoi miettineensä onko tuolla etulinjan takana serkut vastassa. 1960-luvulla Helmi Eskelinen os. Silventoinen, isoisäni vanhin sisar alkoi Kansainvälisen Punaisen Ristin avulla etsiä sukulaisiamme (serkkujaan) Neuvostoliitosta. Hän onnistui ja sai yhteyden serkkuhinsa, Matin lapsiin ja lapsenlapsiin.

Pian tämän jälkeen saimme vieraaksemme (isovanhempieni luo) Neuvostoliitosta **Tyine (Matin tytär) Silventoisen.** Myöhemmin 60-luvulla Tyine vieraili uudelleen Parikkalassa **veljensä Reinon** kanssa ja vielä kerran 70-luvun alkupuolella. **Elokuussa 1966 pidettiin sukuseuran perustamiskokous Parikkalassa.** Mukana oli myös Tyine. Hän lahjoitti Venäjän Silventoisilta Suomessa asuville Silventoisille hirvipatsaan, jonka vastaanottivat Helmi Eskelinen ja Yrjö Silventoinen. Hirvipatsas kiertää edelleen suvun päämiehen mukana ja myös suvun leimasimessa on saman hirven kuva.

Tyyneltä saimme kuulla sukumme vaiheista ja kohtaloista Neuvostoliitossa. Tyyne kertoi, että isoisäni isä, Olli, kuoli näkään sairaalassa vallankumouksen tuoksinassa. Tyyne itse sai kokea Leningradin piirityksen, jonka aikana hän sairasti myös isorokon. Hän pelastui Laattokalle avattua jäätietä pitkin. Tyyne totesi, ettei halua puhua eikä muistella tuota aikaa, niin kauheaa se oli. Stalinin vainoissa tultiin yöllä hakemaan Tyynen veli Yrjö ja Tyynen puoliso, Petroskoin teatterin näyttelijä Otto Salminen. Molemmat tyrkättiin mustaan pakettiautoon, eikä heistä sen koomin kuulu. 80-luvun lopussa heidän maineensa rehabilitoitiin, mutta se oli laiha lohtu perheelle. Yrjön tytär, Raija, kertoi, että tässä yhteydessä tarjottiin jopa pientä rahasummaa korvaukseksi vääryydestä, mutta hän kieltäytyi 'verirahoista'. Myös Tyyne jäi yksin kasvattamaan poikaansa Ottoa. Tässä vaiheessa pääosa Venäjän sukuhaarasta asui Petroskoissa, jossa asuu edelleen Yrjön tytär Raija ja Yrjön tyttären (Lean) tytär Riitta ja hänen poikansa sekä Reinon (Tyynen veli) poika Igor ja hänen poikansa. Raija ja Riitta puhuvat suomea, muut eivät. Isäni pitää yhteyttä Raijan kanssa, he ovat molemmat jo yli 85-vuotiaita. Mietin jatkuuko yhteys sukuun siellä sitten kun heistä aika jättää. Suomen kielellä se ei jatkossa ainakaan enää onnistu.

Seija Silventoinen